

Út

Szenvedéstől
szárnyalásig

Bereczki-Tóth Noémi

Szenvedés

Egy borongós őszi napon a mennyben sűrűgtek az angyalok, amikor egy kis, fénylő pont bukkant fel a felhők között. Egyre erősödött a fénye, beragyogta az eget, sugaraival elárasztotta a mennyet és a földet.

Egy új kis angyal érkezett a mennybe. A kis angyal kíváncsian lépdelt ki a felhők közül. Próbálta felvenni a kapcsolatot az elfoglalt angyalokkal, de azok ügyet sem vetettek rá.

- Menj odébb, útban vagy! Nem látod, hogy fontos dolgunk van?! – mondták.
- Mit csináltok? Mi a ti dolgotok? Szeretnék tőletek tanulni! – mondta a kis angyal, de a többiek rá se hederítettek.

Ahogy lépdelt az elfoglalt angyalok között, azok úgy el voltak merülve a saját dolgaikban, hogy az egyikük észre sem vette és véletlenül lelökte a kis angyalt egy felhő széléről.

A kis angyal csak zuhant, zuhant, egyre csak a föld felé. Ahogy elérte volna a föld felszínét, egy széles, tátongó, sötét katlant látott maga alatt. És csak zuhant és zuhant tovább. Egyenesen a föld gyomrába. Ahogy zuhant lefelé, úgy tűnt el a fény a feje fölött és a végén már semmi nem világította be a járatot. Sötét, kacsakaringós, meredek járaton keresztül száguldott le a mélybe. Nem látott semmit, fogalma sem volt, mi történik vele, csak azt érezte, hogy néha a járatok falán lévő éles kövekben megüti magát, felsérti a bőrét, megúzza a fejét.

Már szinte eszméletlen volt, amikor hirtelen a földhöz vágódott. Egy hatalmas barlangban találta magát, ahol egy patás, szarvas, csúf ábrázatú lény állt egy vörösen izzó, fortyogó üst mellett. Ez volt az egyetlen fény, amely világított a barlangban.

- Hol vagyok? Mi történt velem? Ki vagy te? - Kérdezte a kis angyal.

A szörny gyúnyosan felkacagott.

- Itt vagy a pokol legmélyebb bugyrában. Erről a helyről nincs kiút. Én vagyok az Ördög. Az üstömben főzöm a világ legszörnyűbb, legfélelmetesebb, legszomorúbb érzéseit. Ez itt a Szenvedés Üstje, benne a félelem, a bánat, a gyűlölet és reménytelenség. Te pedig mostantól a szolgám vagy és segítesz nekem a Szenvedések Tüzét ébren tartani.

A kis angyal sírni kezdett. Napokon keresztül csak sírt és sírt. Könyörgött az Ördögnek, hogy engedje el, de az hajthatatlan volt. **A sírást egy idő után felváltotta a kilátástalanság,**

reményvesztettség és végül a lemondás érzése. Úgy érezte, innen tényleg már nincs kiút. Azt kívánta, bárcsak vége lenne az életének. Nem értette, hogy Isten miért teremtette őt. Miért hagyta, hogy megszülessen, ha az angyalok, akik közé született, nem törődtek vele és annyira el voltak magukkal foglalva, hogy gondatlanságukban a pokolba taszították őt? Észre sem vették, micsoda sugárzó fénnel született középük. Most pedig itt van a pokol legmélyebb bugyrában és az egyetlen fény, amit itt lát és ismer, az a Szenvedések Tüze. Ez világítja be a mindennapjait.

Egyik alkalommal, amikor az Ördög elküldte, hogy gyűjtsön köveket a barlangban, a sok kővel a kezében egyensúlyozva közeledett az üsthöz. Már épp letette volna a köveket, amikor megbotlott egy földből kiálló gyökérben és hatalmasat esett. A kövek kiestek a kezéből és ahogy elvesztette az egyensúlyát, megbillentette az üstöt. Az üstből pedig kiömlött egy hatalmas adag szenvedés és megégette a kis angyalt.

De ez még nem volt elég. Az Ördög olyan mérhetetlen haragra gerjedt, hogy az üstben maradt forró, égető szenvedést is ráöntötte dühében. A kis angyal ebben a pillanatban elhatározásra jutott. Úgy döntött, kikapja az Ördög kezéből a villáját és a saját szívébe szúrja.

Nem bírta tovább elviselni a szenvedést.

De ekkor egy hangot hallott:

- **Ne tedd! Neked még dolgod van ezen a Világon!**

Ezen annyira meglepődött, hogy csak állt szótlanul. Fogalma sem volt, mi ez a hang és nem is értette, milyen dolga lehetne ezen a világon, hiszen innen, a pokol legmélyebb bugyrából tudvalevő, hogy nincs kiút. Soha. Ez a hang azonban most megmentette az életét. Egyelőre.

Pár nap múlva ismét kövekért küldte őt az Ördög, de ő már előre rettegett, nehogy megint elessen és magára haragítsa az Ördögöt. Ahogy haladt a barlang egyre távolabbi, sötétebb sarkaiba, egyre kevésbé látott, ide már nem ért el a Szenvedés Tüzének fénye. Igaz, itt is sötét volt, de a forróság csökkent, egész kellemes hűvös volt és legalább addig sem kellett az Ördög közelében lennie.

Innentől kezdve a kis angyal lelkesen ajánlkozott, hogy köveket gyűjtsön. Ez jó ürügy volt számára, hogy távol legyen az Ördögtől és, hogy kicsit legalább magában legyen. Az egyik ilyen alkalommal, ahogy a sötét barlang hideg falát tapogatva haladt előre, hirtelen a fal elkanyarodott. A kis angyal megtorpant. Azt gondolta, a barlangból nincs kiút.

Leküzdve félelmét és a sötétet, apránként, tapogatózva elindult a felfedezett járatban. Hajtotta a kíváncsisága, de az Ördögtől való félelme nagyobb volt. És igazából nem is hitt benne, hogy innen ki lehet jutni. „Ez biztosan csak egy vájat a barlang falában. **Innen úgyisincs kiút.**” Gondolta. Így fogta magát és elindult az összeszedett kövekkel a kezében, vissza az Ördöghöz.

Amikor este aludni tért – bár itt éjjel és nappal egy volt - , nem hagyta nyugodni az aznapi felfedezése. Forgolódott egy darabig, de aztán elhessegette magától a barlangjárat csábítását és nagy nehezen elaludt. Másnap azonban, amikor ismét kövekért ment, újra megtalálta a barlangjáratot.

Így rágódott: „Végülis, ha ez úgyis csak egy vájat, akkor úgysem fogok messzire jutni, nem lehet semmi baj. Legalább gyűjtök innen is köveket és nem kerülök bajba sem.” Így hát megint elindult a járatba. A járat azonban csak kanyargott és kanyargott és csak nem akart elfogyni. Ekkor vette észre, hogy már nagyon eltelhetett az idő, így gyorsan visszaindult az Ördöghöz.

Így teltek el napok, hetek, hónapok. A kis angyal minden nap a sötétben tapogatózva járta be a járatokat, miközben az Ördög az egésze mit sem sejtett. Azt gondolta, a kis angyal végre megadta magát és a szolgálatába állt, hisz nincsen vele semmi gond, olyan szépen, szorgalmasan hozza a nagyobb-nál nagyobb köveket. Fogalma sem volt róla, hogy a kis angyal eközben bejárta a barlang körüli, sötét járatokat.

A kis angyal ezekben a sötét járatokban talált megnyugvást, békét. **Itt tudott egy kicsit maga lenni, a biztonságban, a saját kis világában.** Barátságot kötött a sötétséggel, a kövekkel, a barlang hideg falaival, a földből kiálló gyökerekkel és a csúszómászókkal. Bár nem látta egyiket sem, de érzékei csodálatosan kiélesedtek és egy idő után fény nélkül is eligazodott a kis birodalmában.

Az egyik ilyen alkalommal, amikor a járatokban bóklászott, egyszer csak megint egy hangot hallott. Nem tudta, hogy kívülről, belülről jön-e, de megállt és hallgatózott. A hang pedig azt mondta:

- Indulj el kifelé!

A kis angyal megdörzsölte a fülét, megrázta a fejét. Azt hitte, csak képzelődik, de a hang megint szólt hozzá:

- Indulj el kifelé!

A kis angyal visszakiabált:

- Mi az, hogy kifelé?! A Pokolból nincs kiút!”

A hang pedig válaszolt:

- **Csak kövesd a megérzéseidet!**

A kis angyal pedig arra gondolt: „Letaszítottak az angyalok az égből. Megkínzott az Ördög. De mi van, ha túl messzire merészkedek, nem találok vissza és az Ördög utolér? Akkor megbüntet örökre és soha nem térhetek vissza a saját kis biztonságos világomba. **Akkor még ezt is elveszítem!**”

Aztán egyszer csak megint megszólalt a hang. Mostmár színtisztán hallotta:

- Te döntöd el, hogy hol akarsz élni! A mennyek országa ott van, emlékszel? Hiszen téged is onnan taszítottak ide! Tudod, hogy vannak angyalok, akik léteznek és ott fent élnek!
Te döntöd el, hogy keresed-e a kiutat! Te döntöd el, hogy hol akarsz élni!

És akkor a kis angyal meghozta **A DÖNTÉST**. Eldöntötte, hogy bármi is lesz, elindul, amerre az ösztönei súgják.

Így gondolkodott magában: „**Annál többet nem veszíthetek, mint amit már eddig is veszítettem. Ha mások is élhetnek a mennyek országában, akkor nekem is jogom van hozzá. Fogalmam sincs, merre induljak.** De az is igaz, hogy a sötét barlangjáratok világát is egyedül kiismertem, felfedeztem, pedig semmi fény nem világított nekem.

Megpróbálok valahogy innen kijutni!”

Az út

A kis angyal elindult hát tapogatózva, apró lépésekkel arra, amerre a megérzései vezették. Hosszú volt az út, hónapokat, éveket töltött a járatokban. A hang azonban mindig erősebb lett, és ahogy haladt előre, egyszer csak, mintha fényt látott volna. Először rettenetesen vakította a pici kis fénysugár is, így vissza is húzódott a sötétbe. Egy darabig eltartott, míg megszokta az enyhe kis fényt, de ekkor megint egy kicsit tovább merészkedett. És ahogy a fény és a hang erősödött, egyre tisztábban látta a barlang kijáratát.

A barlag kijáratában pedig egy angyal várta. A kis angyal sírva mászott ki a járatból. Alig hitt a szemének! Azt gondolta, ott fog elenyészni a pokol legmélyebb bugyrában, az Ördög szolgálatában! **Most pedig itt áll, kint a fényben és egy igazi angyal áll vele szemben!**

A hatalmas, fényes angyal lehajolt a kis angyalhoz és magához ölelte.

- Régóta vártalak már. Nagy utat tettél meg, de még nagyobb van hátra. Kövess! Elviszlek az otthonodba, a mennyek országába!

Azzal a nagy, hatalmas, fényes angyal kitérte gyönyörű, fehér szárnyait és felröppent az égbe. A kis angyal repült volna utána, de nem tudott. Eddig azt sem tudta, hogy vannak szárnyai. A hatalmas angyal ekkor azt mondta neki:

- Használd a szárnyaidat! Repülj!

De a kis angyal ismét sírva fakadt:

- **Én nem tudok repülni! Sosem repültem!**

Erre az angyal azt válaszolta:

- **Az vagy, amit hiszel! Ha elhiszed, hogy tudsz repülni, akkor tudsz repülni!**

A kis angyal azonban bárhogyan próbálkozott, visszaesett a földre. A hosszas, kétségbeesett próbálkozások után elfáradt és feladta a repülést. Igaz, eleinte elkeseredett, hogy nem tudja a hatalmas angyalt követni, de az öröme, hogy megszabadult az Ördögtől és a pokoltól, mégis nagyobb volt, mint az elkeseredése. Arra gondolt:

„Ha nem is tudom követni a hatalmas angyalt a mennyek országába, körülnézek itt, ebben a földi világban. Végülis, a mennyek országában ügyet sem vetettek rám, miért tartoznék én jobban oda, mint ide?”

Azzal elindult az előtte lévő úton. Az út falvakon, városokon keresztül vezetett. A falvakban, városokban emberekkel találkozott. Csodálattal és érdeklődéssel figyelte a sok-sok különböző embert és különböző életet. Sokan furcsán néztek rá, amikor elmesélte a történetét. El sem tudták képzelni, milyen lehetett az élete a pokolban. De voltak, akik észrevették, hogy különleges érzékelésével mintha belelátna a lelkükbe, megértené őket és a szenvedéseiket.

Hiszen a kis angyal a pokolban töltött évek során két képességet is kifejlesztett: úgy próbálta elkerülni az Ördög haragját, hogy kiismerte az Ördög viselkedését és hangulatait. A sötét járatokban egyedül töltött idő alatt pedig különös kapcsolatot épített ki a saját, mély, belső világával, a saját érzéseivel. Ezt sokan felismerték az emberek közül, a kis angyal pedig élvezte az emberek figyelmét és élvezte, hogy taníthat nekik dolgokat.

Mégis mindig, újra és újra elbizonytalanodott, van-e értelme az életének. Hiszen az angyalok a mennyből kiteszítetták, tehát bizonyára sem hasznos, sem fontos, sem elég jó nem volt a számukra. Így tanakodott hát magában:

„Ha a mennyek angyalai kiteszítettak, tudomást sem vettek rólam, akkor biztosan nem voltam elég jó nekik. **Nem voltam méltó a figyelmükre, szeretetükre, elfogadásukra.** És még a nagy angyal is, aki a pokol kijáratánál fogadott, itt hagyott engem. Nem vagyok igazi angyal sem, hiszen repülni sem tudok.

Ki vagyok hát én, hogy az emberek mellé társnak szegődjek a lelki gondjaikban?!” –Kétkedett magában.

Amikor már épp nekikeseredett volna, egyszer csak megjelent a fényes angyal előtte.

Néha hallotta a hangját, amint azt mondja neki: „Tárd ki a szárnyad és repülj!”, de azóta nem látta, hogy a pokol kapujában elváltak egymástól. Így a hangot is sokszor csak a képzelet játéknak vélte.

Egyébként is, soha senki nem tanította meg repülni. Honnan tudta volna hát, egyáltalán mit és hogyan kell gyakorolnia?

Most viszont ismét itt állt előtte az angyal és azt mondta:

- Mostmár eleget láttál a földi világból. Gyere velem, megmutatom, hogyan kell repülni!

Azzal elvezette a kis angyalt – aki ekkor már nem is volt olyan kicsi – egy magas hegyhez és azt mondta neki:

- **Ez a hegy az Önbecsülés hegye. Ahhoz, hogy megtanulj repülni, meg kell másznod ezt a hegyet!**

A kis angyal nekiindult hát. Kínnal-keservvel, de megmászta a hegyet. Út közben sokszor elesett és felsértette a tenyerét, a lábát. Közben találkozott emberekkel is, akik hol lehagyták őt, hol hátra maradtak mögötte. Néha társakra talált bennük az úton, és amikor valaki elfáradt, akkor az útitársak inni adtak az elgyengültnek, megfogták a kezét és segítettek neki tovább haladni, míg az újból erőre kapott.

Évekig tartott az út a hegycsúcsra, de ez sokkal kalandosabb és szívderítőbb volt, mint magányosan bolyongani a pokolban és az azt körülvevő, sötét járatokban. **Ráadásul az angyal is mindig fel-felbukkant, ha biztatásra volt szüksége.**

Amikor a hosszú, fáradságos út után felért a hegycsúcsra, az angyal már várta őt.

- Most pedig tárd ki a szárnyadat és repülj!

A kis angyal nézett az alatta tátongó mélységbe. Rettegett a zuhanásól, attól, hogy a köveken fog szörnyhalát halni. Azt mondogatta:

- Én nem tudok repülni!

De az angyal csak biztatta. Végül a kis angyal megpróbálta kitárni a szárnyait. Elképzelni sem tudta, hogyan kell őket irányítani. Nem volt velük kapcsolata. Bizonytalanul mozgatta meg őket. Egy jó ideig álldogált itt. Végül elszánta magát és egy kisebb sziklaszirtről a mélybe ugrott. A levegőben a szárnyai össze-vissza csapkodtak, gubancolódtak. Néhány szárnycsapás és szerencsétlenkedés után nekiütődött a kőfalnak, végigbukfencezett a hegy oldalán, egészen a félúton lévő völgyig. Nagyon elkeseredett.

- Lezuhantam a mennyből a pokolba! Megégetett a szenvedés! Kijutottam a legsötétebb bugyrokából! Bejártam a világot! Megmásztam az Önbecsülés hegyét! És most itt vagyok! Lezuhantam, mert nem tudok repülni! **Mi értelme volt az egésznek?** Én nem

vagyok igazi angyal, hisz repülni sem tudok! Nincs helyem a mennyek országában! Hiszen, ha méltó lettem volna rá, akkor az angyalok észrevettek és gondoztak volna és nem engedték volna, hogy a pokolba zuhanjak!

Így siránkozott és panaszkodott hosszú időn keresztül. Az arra járóknak is elsírta bánatát és azt mondta nekik:

- **Semmi értelme megmászni ezt a hegyet, előbb-utóbb úgyis lezuhantok a mélybe!**

Elidőzött így egy darabig, de egy idő után elkezdett unatkozni. Vonzották az Önbecsülés hegyének lélegzetelállító tájai, kalandos útjai és irigyelte a felfele kapaszkodó embereket. Eszébe jutott, mennyi minden ment keresztül. Hiszen a pokol legmélyebb bugyrában is egy szívből jövő hangot követett, és a sötét járatokban is egy hang után ment, pedig nem is hitt benne igazán, hogy tényleg van kiút.

Most pedig itt ül az Önbecsülés hegyén. Igaz, hogy lezuhant, de most mégis félúton van a csúcs felé!

„**Ha ennyi szenvedést és erőpróbát kiálltam, talán érdemes megpróbálnom újra.** Biztos nem véletlen, hogy hallom ezt a hangot a szívemben és biztos, nem véletlenül bíztat a hatalmas angyal, hogy tudok repülni. Talán tud valamit, amit én nem! **Azt hiszem, megpróbálom újra!**” – gondolta.

Azzal újra nekiveselkedett, hogy megmássza az Önbecsülés hegyét. Ezúttal azonban már sokkal gyorsabban haladt. Ismerte már az utat és az előző alkalommal jól megerősödött. Így már sokkal inkább ő adott támogatást az úton haladóknak. Hamarabb felért a csúcsra, ahol ismét ott várta őt a hatalmas, fényes angyal.

A kis angyal a korábbi kudarca miatt ismét sokat tévovázott, mielőtt rászánta volna magát a repülésre. **Ezúttal azonban óvatosabb volt és erősebb** is és arra is emlékezett, hogy az első alkalommal honnan érkezett az a szélökés, amely hozzá csapta akkor a sziklafalhoz. **Így hát összeszedte minden bátorságát. Kitérta a szárnyait és elrugaszkodott a sziklaszirtról.**

Ahogy a levegőbe emelkedett, már érezte, ahogy érkezik is a fuvallat és a sziklafal felé löki őt, de ekkor a szárnyait magasabbra emelte, elfordította, kanyarodott egyet a levegőben és szépen ráfeküdt a légáramlatra. Sajnos kicsit elbizta magát, a szárnyai pedig elfáradtak, így a levegőben pördült egyet és ismét lebukfencezett a hegy oldalán.

Ezúttal azonban sokkal ügyesebben esett, sokkal közelebb a csúcshoz, könnyebb sérülésekkel megúszta és még egy kicsit a levegőben is tudott maradni. **Ez a tapasztalat határozottan büszkeséggel töltötte el.**

„Elsőre azt hittem, nem tudok repülni és, hogy semmi értelme nem volt megmásznom az Önbecsülés hegyét. De most sokkal erősebb, ügyesebb voltam és még egy kicsit a levegőben is tudtam maradni! Megpróbálom újra, hátha most még jobban sikerül!”

Azzal már lelkesen indult is fel a csúcsra. Alig várta, hogy újra leugorjon a szirtről. Ahogy így gyakorolt, egyre gyorsabban mászta meg a hegyet, egyre több utat ismert meg a csúcsra vezető utakból és egyre több szirtről tudott már biztonságosan leugrani és leszállingózni.

Szárnyalás

A hatalmas angyal hosszú ideig türelmesen figyelte, ahogy a kis angyal nap nap után lelkesen gyakorol. Majd egy napon azt mondta neki:

- **Látom, hogy nagyon élvezed a gyakorlást, azt, hogy fejlődsz, hogy egyre ügyesebb vagy.** De ne feledd, miért jöttél ide! Azért, hogy elrepüljünk a mennyek országába, az igazi otthonodba. Nagyon szépen meglovagolod a fuvallatokat, kiismerted a csúcsra vezető utakat megerősödött a tested, a szárnyad és a kitartásod. **Most viszont itt az ideje, hogy valóban elkezdj repülni! Látod, minden képességed adott hozzá. Van szárnyad, hisz angyal vagy. Az angyalok pedig tudnak repülni!**
Ne feledd, az vagy, amit hiszel!

Mielőtt azonban a kis angyal bármit válaszolhatott volna, a hatalmas angyal meglökte a kis angyalt, egyenesen le, a mélybe. A kis angyal szeme előtt megjelent, amikor gyermekként a pokolba zuhant. **Nem akart soha többet lezuhanni. Nem akart a sötétbe, a pokolba kerülni, nem akarta elveszíteni kemény munkával megszerzett erejét.**

Ebben a pillanatban kitérte hatalmas, fehér szárnyait, tekintetét az fölötte lebegő angyalra szegezte. A szárnyakon megcsillant a fény, a kis angyal pedig egyszer csak a magasba emelkedett. És ahogy felemelkedett a hatalmas angyal mellé, örömteli zokogásban tört ki:

- **Hát mégis tudok repülni! Tudok repülni! Mégis angyal vagyok!**

Szívét határtalan hála, szeretet és erő árasztotta el.

- Most pedig elrepülök veled a mennyek országába és **megmutatom a többi angyalnak, hogy van helyem közöttük!** - mondta a hatalmas angyalnak, azzal elindultak a felhők fölé, a mennyek országába.

Legnagyobb csodálkozására a mennyek kapujában örömteli énekkel köszöntötte őt az angyalsereg, a kapuban pedig már ott állt és várta őt maga a Teremtő.

A kis angyal leszállt elé és azt mondta:

- Teremtő, hatalmas utat tettem meg idáig! Mikor gyermek voltam, az angyalok ügyet sem vetettek rám, véletlenül letaszítottak a pokol legmélyebb bugyrába. Az Ördög szolgájává akart tenni, megégetett a Szenvedés Tüze, elárasztott a kilátástalanság, a

reménytelenség, a félelem és a gyűlölet. Megjártam a magány legsötétebb járatait, kijutottam a pokolból. Bejártam a világot, megmásztam az Önbecsülés hegyét. Többször lezuhantam szirtjeiről. **De megerősödtem, gyakoroltam és a végén elhittem, hogy képes vagyok repülni. Most pedig eljöttem, hogy bebizonyítsam, méltó vagyok arra, hogy az angyalok közé tartozzak. De kérlek, áruld el, miért hagytad, hogy ennyi szenvedésen és megpróbáltatáson menjek keresztül?”**

A Teremtő pedig így felelt:

- **Nem véletlenül jártad végig ezt a hosszú utat!** Már a születésed pillanatában meg volt minden tervezve.

Azzal, hogy végigjártad ezeket a megpróbáltatásokat, megismerted a saját erődet, a saját értékeidet.

Megismerted önmagadat és a világot.

Megtanultad, hogy mindig van kiút, és, hogy minden kudarcból tudsz fejlődni.

És végül, képes voltál elhinni, hogy te valóban egy angyal vagy.

Enélkül az út nélkül nem ismernéd a benned lévő csodálatos erőt és képességeket.

Enélkül nem lennél az, aki.

- De mégis, ki vagyok én? Még a saját nevemet sem tudom! – válaszolta a kis angyal.
- A te neved **Hít**. A hatalmas angyal, aki pedig vezetett, ő **Remény**.

Most pedig rátok bízok egy fontos feladatot!

Szegődjetek társul egymás mellé és **vigyétek el a Földre a Szeretetet!**

Álljatok a pokol kapujában, ne engedjétek beesni az embereket!

De ha mégis beesne valaki, világíts be a fényeddel a sötétségbe. **Te már ismered a járatokat. Vezesd ki onnan az oda tévedőt!**

Azután pedig vezessétek el őt az Önbecsülés hegyére. És tanítsátok meg repülni, szárnyalni. Hozátok el ide hozzám, a mennyek országába!

De vigyázzatok! Ne vegyétek a hátatokra az utazót, mert úgy lezuhanhat a mélybe.

A saját erejéből kell megtennie az utat!

Ugyanis minden emberben egy csodálatos angyal van elrejtve, aki képes a saját erejéből szárnyalni és hazatérni a mennyek országába.

Vezessétek tehát az embereket **az Önismeret útján, a Fejlődés útján és a Felelősség útján, fel, az Önbecsülés hegyére!**

Közben pedig **tápláljátok őket Hittel, Reménnyel és Szeretettel!**

Neked pedig adok még valamit.

Egy varázstollat, amellyel megírhatod a történetedet.

Készíts térképet az utat keresők számára és adj nekik ezen keresztül hitet!

Mutasd meg nekik, hogy ők is képesek arra, amire te képes voltál!